

Fenna de Meyier

BABOE

In 't halfduister van den grimmigen wintermorgen strompelde Baboe uit het zolderkamertje de trappen af, moeilijk gaande met haar pijnlijke wintervoeten in de onbehouwen, veel te groote pantoffels, die mevrouw haar had gekocht, zonder vooraf de maat te nemen. Mevrouw had geen meid; alleen kwam overdag een eigenwijs, spichtig vlechtjeskind om de kopjes te wasschen, boodschappen te doen en tafel te dekken. Verder deed Baboe alles. Mevrouw was blij dat zij haar uit Indië mee had gebracht, nu zij hoorde van haar vriendinnen hoe moeilijk het was om in den Haag meiden te krijgen en nog moeilijker ze te houden.

Baboe deed goed haar werk, zij kookte, wiesch, boende, hielp de kinderen bij het kleeden en baden, was altijd bezig en had niet veel meer noodig dan een kop koffie nu en dan, een beetje rijst en wat sambal of visch. Mevrouw liet haar weinig uitgaan, vooral weinig naar plaatsen, waar zij andere baboes kon ontmoeten. 'Zij maken maar haar kop gek, anders,' verklaarde zij aan haar echtgenoot.

Mevrouw gaf Baboe weinig loon. In 't begin, ja, toen was 't wat anders; de baboe was anders niet meegegaan; maar later, wat kon Baboe noodig hebben? Gaf mevrouw haar geen behoorlijk eten en drinken, kleepte zij haar niet geheel?

Het weinige geld dat haar nu en dan werd toegestopt – geregelde betaling was zoo'n soesah – bewaarde Baboe zorgvuldig in een stukje katoen, dat zij listig in de kapok van haar kussen verborg. Zij kocht nooit iets – spaarde alles op. Voor Indië, voor haar kinderen. Want Baboe had kinderen, vier dochters en twee zonen. Haar man was een welgesteld waronghouder geweest; maar in de laatste jaren van zijn leven was hij aan 't dobbelen gegaan en had alles verspeeld, tot zelfs de baadjes van zijn kinderen. Na zijn dood was zij gaan dienen bij deze mevrouw en dit was haar eerste reis naar Holland. Het was alles zoo verleidelijk geweest; het mooie tractement, het vooruitzicht binnen zes maanden weer thuis te zijn met een goede belooning extra, als zij trouw had gediend – meneer en mevrouw hadden 't haar zoo heerlijk voorgespiegeld en zij was zoo arm, zoo onwetend; met blijdschap was zij gegaan!

Maar de zes maanden kropen om en waren tot een jaar geworden, en nog dachten meneer en mevrouw niet aan teruggaan. Vonden zij 't dan hier zoo prettig? dacht zij naïef. Voor Baboe was elke dag langer in